

KIS LAP



BETEG BÁBU. (Lásd a 262. lapon.)

17. szám. — 1879. Ara negyedévre 1 frt 10 kr.

XVII. kötet.

AZ EZÜST HUSZAS.

— Elbeszélés számos képpel. —

(11. folytatás.)



MESTER hálásan megköszönte a derék nő jóságát és egészen megvigasztalódva távozott.

De nem oly könnyű volt megvigasztalni Emmikét, ki zokogva borult az igazgatónő ölébe.

— Oh, hát meg fog halni az én kedves Klárikám!

— Nem, kedves gyermekem, bizzunk Istenben s reméljük, hogy Klárka meggyógyul. Mert lásd, a mi jó tánczmesterünk nagyon szegény s eddig alig tehetett valamit gyermekeért. De majd segítünk rajta.

Emmike kissé megnyugodva ment ki a kertbe, hol a többi leányok csevegtek. Lujza épen megvetőleg mondá:

— No bizony, hát ilyen ez az a híres tánczleczke, amit annyira szerettek? Egy pityergő öreg ember, aki mindig betegségről és halálról beszél? Gyönyörű mulatság!

Emmikét e durva szavak annyira bántották, hogy gyorsan elfordult és a többiek után a lugasba sietett. Lujza pedig, mikor már mindnyájan messze voltak, hirtelen visszatért a szobába s kinyitva asztalkája fiókját, elővette a másfél darab süteményt, melyet Flóra intésére félretett volt. Jóízűen megette és vállvonogatva mondá magában:

— Ez a sütemény bizony többet ért az együgyü Emmike unalmas tánczmeisterénél.

Amint elkészült, sietett ki a többiekhez; de mindjárt az ajtónál találkozott

Emmikével, ki nagy sebbel-lobbal jött s már messziről kiáltá:

— Lujza! Lujza! Épen téged kereslek! Eszembe jutott valami...

— Ugyan mi?

— Hát az, hogy azt a megmaradt süteményt talán el lehetne küldeni szegény Klárikának.

— Miféle süteményt?

— Nem tudod, amit vettél... aztán meg nem ettük.

— Oh, talán bizony azt hiszed, hogy az ilyen sütemény örökké tart? Annak már vége!

— Már vége? kiáltott Emmike elbámulva. De hiszen az nem lehet... a sütemény eláll néhány napig. Még ott kell lennie a fiókban, a hová tettük.

— Már pedig ott nincs, felelt Lujza kissé durva nevetéssel.

— Nincs ott? Hát hová lett?

— Talán épen te magad etted meg? ingerkedék Lujza.

— Én! Oh, hogy mondhatsz ilyet! Tudod jól, hogy nem tettem... bizonyosan magad adtad oda valakinek... ugy-é?

— Ugyan ne fecsegj már annyit... hiszen én nem is tudok semmit az egész süteményről... talán itt sem volt. Miféle sütemény? Nyilván csak te álmodtál róla

Emmike bámult.

— Nem értem...

— Az sem baj! Ne törődjél vele, viszonzá Lujza s ezzel nevetve ott hagyta a csodálkozó kicsikét.

— Ez már még is furesa, töprenkedék Emmike. Azt mondja, hogy csak álmodtam az egészet... de hiszen én magam ettem is és mondhatom, pompás

volt. Oda csakugyan

Bemkot. A sított. (Lásd

sok morzsák sem álm

még inkább morzsát

a morzsáj Éper megszólal

— eszel? A vettek a

Emm tával áll adta nek

— S tudod-é,

— vettem el

— vetve. I össze, az

nagy tar is ott ke

Sie kertbe a

beszélge gyűltek szólt ho

— mindegy épen ad

mindegy látogat

leginká

volt. Odatettük a fiókba ... megnézem, csakugyan nincs-e ott.

Bement a szobába és kinyitotta a fiókot. A sütemény csakugyan nem volt már ott. (Lásd a képet a 260 lapon.) de volt még sok morzsa, ami bizonyította, hogy mégsem álom ez a dolog. Emmike pedig, hogy még inkább meggyőződjk: összeszedte a morzsát és megette. Nagyon jó volt még a morzsája is!

Épen tele volt a szája, mikor valaki megszólalt a háta mögött:

— Hát te mit csinálsz itt? Mit eszel? Ah, kalács-morzsa látok! Hol vetted a kalácsot?

Emmike ijedten megfordult és Saroltával állt szemben, ki újból kérdé, ki adta neki a kalácsot?

— Senki ... nem adta senki ...

— Hát elesented? Oh, Emmike, tudod-e, hogy ez nagy hiba!

— Nem, nem esentem ... én nem vettem el semmit ... ez csak a morzsája ...

— No, ez furcsa, szólt Sarolta nevetve. De ha csak morzsát szedegetté össze, az nem baj. Most jőjj velem ... nagy tanácskozásunk lesz a kertben, neked is ott kell lenned.

Siettek, vagyis inkább szaladtak ki a kertbe a többiekhez s ezeket már élénk beszélgetésben találták. Flóráska körül gyűltek össze mind a leányok s ez épen így szólt hozzájuk:

— Én azt indítványozom, hogy mindegyikünk adjon annyit, amennyit épen adhat, mert hiszen egy kis havi pénz mindegyikünknek van ... aztán ha meglátogattuk és megtudtuk, mit kívánna leginkább, azt megvesszük neki.

— Nagyon jó lesz! Igen, nyissunk aláírást! Mennyit adjunk? kiálták összevissza mindnyájan.

— Csak lassan, ne beszéljete mindnyájan egyszerre.

— Miről van szó? kérdé Emmike. Talán Klárikának akartok valamit venni? Oh, mily pompás lesz! Milyen jó vagy te Flóráskám, hogy ezt kigondoltad!

— Nagyon jó gondolat, szólt Irma, de hát ki mennyit adjon?

— Igen bizony, ezt kell tudnunk, jegyzé meg aggódva Emmike. Tudod. Flóráska, nekem csak egy ezüst huszasom van, ezt szívesen odaadom ... Oh, ugy örülök, hogy Klárikának adhatom ... de ha többet kell adni, akkor mit csináljak?

— Nem kell többet adnod, felelt Flóra. Mindenki annyit ad, amennyit akar; meglátjuk, mennyi gyűl össze s aztán olyasmit veszünk, amire elég a pénzünk.

— Nagyon jól van, szólt Etelka. Én adok két forintot.

— Én is annyit adok, szólt Flóra.

— Nekünk kevés a pénzünk, szólt Irma kissé szomoruan. Én testvéremmel Saroltával együtt nem adhatok többet egy forintnál.

— Soha se busulj azért, biztatá Flóra. A ti forintotok, ha jó szíved adjátok, épen annyit ér, mint a mi két forintunk vagy az emmike husz krajczáros.

— Oh, ennek örvendek, szólt Emmike. Én legjobban szeretem Klárikát s nekem kellene legtöbbet adnom ... de ha az én huszasom is elég volt ... oh annak nagyon örülök.

— Ki van még hátra? szölt Flóra.
Lujza . . .

— Én adok öt forintot! mondá Lujza büszkén.

— Öt forintot! kiálták a lányok elámulva. Tudták ugyan, hogy Lujza szülei gazdagok, de öt forint mégis igen nagy pénz volt az ő szemökben.

— Nagyon szép tőled, hogy ilyen nagylelkű vagy, szölt Flóra örömmel. — De most számtsuk össze.

Épen egy vastag fatörzsből készült asztalféle mellett álltak, melyen sima márványlap, ezen pedig napóra volt elhelyezve. Flóra írót vett elő s a márványlapon szá . . . A SÜTEMÉNY MÁR NEM VOLT OTT. (Lásd a 259. lapon.)

Lujza	5	frt.
Etelka	2	»
Irma és Sarolta	5	»
Flóra	1	»
Emmike	—	» 20 kr.

Összesen 10 frt 20 kr.

— Összesen tíz forint és husz krajczár! Ez szép kis összeg ám, leányok szölt Flóra. (Lásd a képet a 261. lapon.)

Ezen már valami szépet vehetünk, jegyzé meg Irma. De most még határozzuk el, ki legyen a pénztárnok?

— Flóra! Flóra! kiálták mindnyájan, tudva, hogy jobbra nem bizhatnák.

Csak Lujza látszott egy pillanatra boszusnak. Talán arra számított, hogy majd őt választják meg. Boszuságát azonban csakhamar elpalástolta.

— Az én huszasom, szölt aztán Emmike, nincs nálam, a szobában van kis katulyámban. Elhozzam mindjárt?

— Nem szükséges, kedvesem, felelt Flóra. Elég ideje lesz ha akkor adjuk össze a pénzt, mikor már tudjuk, mit vásárolunk. Előbb még meg kell látogatnunk Klárikát, hogy megkérdezzük.

— Oh, képezelem, hogy örül majd a

kedves Klárka! De valjon mit fog választani? Én tudom, mit kívánnék az ő helyében . . . egy nagy, igen nagy bábut, hosszú aranyos szöke hajjal, selyem ruhával . . . oh, tíz forint husz krajczárból már nagyon szép telik ugy-e, Flórácskám? Mit gondolsz, bábut fog Klárka kívánni?

— Én bizony nem kívánnék bábut jegyzé meg Sarolta. Hiszen ha beteg, nem is tudna vele játszani . . . én inkább egy szép, igen szép nagy képes könyvet



választanék képekkel.

— É Emmike t választanál — É dárkát . . . szép nagy



hogy egy mellettem

— Klárka virágot vá — jónak azo szölt Luj gyon szép

választanék, tündérmesékkel, gyönyörű képekkel.

— Ez is nagyon szép volna, szólt Emmike tapsolva. Hát te, Flórácska, mit választanál?

— Én? Talán egy szép éneklő madárkát... például egy kanári madarat, szép nagy kalitkában, mely az ágy köze-

lében csevegne és zengene s vigasztalná, mulattatná, amíg beteg szegényke.

Emmike szinte tánczolt örömben.

Ez a legjobb, ez a legjobb! A madárka ott lehetne egészen közel, aztán megszeretnék egymást, beszélgetnének egymással. Oh, ez pompás lenne! Igazán, szinte szeretnék beteg lenni, ha tudnám,



... ÖSSZESEN TIZ FORINT ÉS HÜSZ KRAJCZÁR! (Lásd a 260. lapon.)

hogy egy szép kanári madárka lenne mellettem!

— Oh, én jobbnak találnám, ha Klárka valami szép, nagyon szép ritka virágot választana, szólt Irma.

— Én bizony egyiket sem találok jónak azokból, amiket eddig említettetek, szólt Lujza kissé megvetőleg. Mind nagyon szép dolog, de gazdagoknak való;

elfelejtitek, hogy Klárka nagyon szegény. Legokosabb volna, ha valami hasznosat kívánna, hogy legalább atyjának kevesebb költsége legyen... például egy új ruhát, vagy ha az orvosságot fizetné ki ezzel a pénzzel.

— Oh, Isten mentsen! kiáltá Emmike ijedten. Amire szüksége van, azt majd ugyanis megkapja... az igazgatónő meg-

ígérte, hogy lesz rá gondja. Mi neki magának akarunk örömet szerezni, ugy-e Flórácska.

— Igazad van, kedvesem, s épen azért megkérdezzük tőle magától, mivel szerezhetünk neki örömet?

— Ugy van, jegyzé meg Etelka; de mert épen neki akarunk örömet szerezni, ne törjük rajta a fejünket, mit választanánk. Háttha azt válaszolja, hogy adjuk oda neki a pénzt és majd ő maga költi el apránkint, amire épen szüksége van?

-- Oh, ugy nem volna szép, szólt Emmike elbusulva.

— De ha neki ez okozna örömet?

— Akkor persze . . . ugy lesz legjobb, amint Klárrika kívánja.

Ezalatt már jóformán esteledni kezdett s a ház tornáczáról megszólalt a nagy csöngetyü, jelt adva, hogy a növénydékek térjenek haza, tegyék le kalapjukat, kendőiket, mert a második csöngetésre mindenkinek az ebédlőben kellett lenni, hol együtt vacsoráltak. Az igazgatónő igen pontos és szigorú volt.

A leányok jókedvüen siettek befelé. Nagyon meg voltak elégedve magukkal, mint rendesen mindenki, aki valami jó tette határozza el magát, ők pedig most igazán jó tettet terveztek; örömmel gondoltak arra, milyen kedves meglepetést szereznek majd a szegény beteg Klárikának, kit mindnyájan nagyon szerettek, kivéve persze Lujzát, ki még nem ismerte a kis beteget.

Egész este erről csevegtek egymás közt, de egyikök sem volt olyan boldog, mint Emmike, ki még álmában is csupa madarat, képes könyvet látott s

mind, mind az ő kedves Klárikájának nyujtogatta. És reggel, amint fölébredt, nem kellett busulnia, hogy az csak álom volt; meglesz az, valósággal meglesz s a kedves kis leány tapsolva szaladt Flórához, hogy megcsókolja s jó reggelt mondván neki, ismét a fontos nagy tervről beszéljen vele. (Folyt. köv.)

BETEG BÁBU.

(Képpel a ezimlapon.)

GSITT, csöndesen, lábujj-hegyen járjunk,
Beteg a mi kedves Máli bábunk,
Tegnap hajh! sokat papált,
Alig ha meg nem zabált.

Talán bizony meggyült az epéje!
Hamar, híjjunk hát doktort melléje!
Feje esupa tűz-meleg,
Szegény Máli nagy beteg!

Rögtön híjjuk át doktor Fa Jankót,
Adunk neki egy marékkal bankót:
A kedves kis beteget
Szaporán gyógyítsa meg!

Jeles doktor Fa Jankó beállit,
Megtékinti a szenvedő Málit.
Vizsgálja a beteget,
Ir is neki receptet.

»Hm, komoly baj! Nagy lyuk van a máján,
S nagy repedés a bordája táján.
Hamar tehén-szört ide,
Hadd tömöm a sebibe!«

Alig nyomtak beléje tehénszört,
S bevarrták fölötte a kesztyűbőrt:
Máli bábu meggyógyult,
A kis doktor ellődult.

EGY KIS VÁNDORMADÁR TÖRTÉNETE.

— Elmondja egy öreg szalonka. —

— Mese. —

(Folytatás.)



GY este, midőn a réten, nem messze az erdész-laktól, lecsaptunk s kényelmesen élveztük a rovarokat, zörej ijesztett meg. Mikor körültekintetem, az erdész macskáját pillantám meg, a mint épen testvéremet nyakon csipte. Már néhányszor láttuk ezt a macskát, amint szürkületkor zsákmányával — többnyire nyulacskákkal és egerekkel, az erdészlak felé tartott; de azt, hogy ránk is fájjon a foga, tapasztalatlanságunkban nem is gyanítottuk.

Most már egyedül álltam a világon. Mi sem kötött többé szülőföldemhez. Minden bokor szomorú emléket költött fel lelkemben s elhatároztam, hogy elköltözöm más vidékre.

Szép tiszta holdvilágos éj volt, midőn az erdőnek, a melyben születtem, bucsut mondtam, s az észak felé eső hegységnek irányzám utamat. Egy fiatal fenyő-erdő szélén csaptam le.

Több hét mult el minden fontosabb esemény nélkül. Azalatt az erdőnek több lakójával kötöttem ismeretséget; így az erdők királyával: a fajdkakással s kedélyes rokonával: a nyirfajddal, stb. Az emberek itt nem háborgattak annyira, mint a sikon, s csak elvétve, ha reggeli és esti sétáimra mentem, láttam olykor a vadászt szarvasokra ólálkodni.

A magam fajabeli madaraktól ez időben többel találkoztam; eleintén azonban egész beszélgetésünk abból állott, hogy

néhány szokásos, udvarias szót váltottunk, mivelhogy engem, mint idegent, amugy félvállról néztek. Csak többszöri találkozás után lettünk bizalmasabbak. Különösen egy, már korosabb vett pártfogásába engem tapasztalatlant s kísérőmmé vált. Én pedig gyermeki vonzalommal háláltam meg neki.

Igy érkeztek el szeptember első napjai. Az éjek hűvösebbek lettek s egy reggel, napkeltekor, harmat helyett dér csillogott a növényzeten.

Ekkor ismeretlen vágy szállott meg, mely öntönszerűleg kergetett ama helyről, melyet második hazám gyanánt választottam. Barátomat is hasonló érzés lepte meg.

A legközelebbi este, midőn a hold bűvös világa a hegyek erdőborította csucseit megvilágította, bucsut vettünk a magányos erd-i réttől, esti szórakozásaink e kedves színhelyétől s délfelé szálltunk, merre annyi szárnyas röpül ez évszakban.

Meg nem állhattam, hogy szülőföldemet, hol első ifjuságomat éltem, meg ne látogassam. Még hajnalpirkadás előtt odaérkeztünk. Megmutogattam barátomnak mindama helyeket, melyek még fájó emlékezetemben voltak. Miután tápszerünk bőven mutatkozott, néhány napig itt tartózkodtunk. Lassankint találkoztunk itt a hegyekből utánunk szállongó ismerőseinkkel is.

Még egészen nyárias volt az idő; a dér, mely a hegyekből tova üzött, itt a síkon még nem jelentkezett. Csak több nap mulva kezdett itt is ősziestre fordulni az idő. Nehány gyöngébb dér is mutogatta a foga fehérét s a lomberdő hullatni kezdte leveleit.

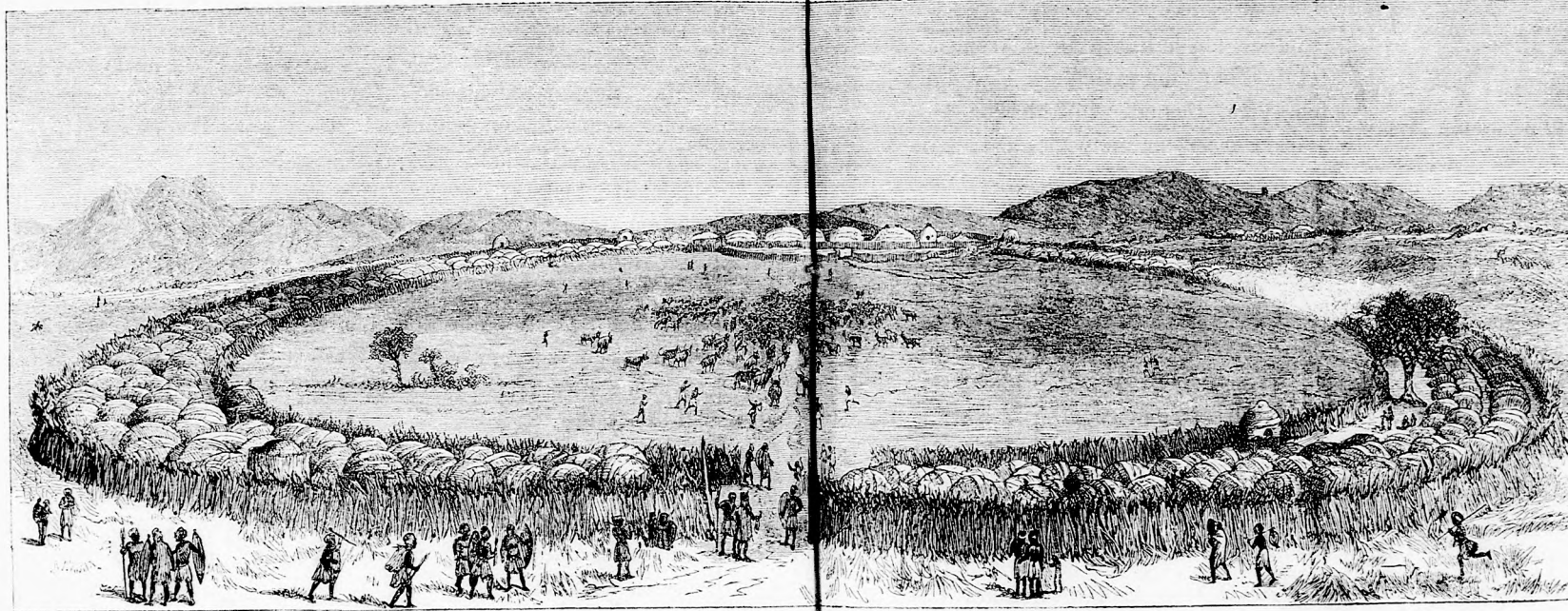
Az eddigi verőfényes napokat hűvös, nedves napok váltották föl; kellemetleneső, helylyel-közzel hóhelyekkel, órákig hullott alá; ha pedig az eső megszűnt, sűrű köd lebegett az erdő fölött, mely tartózkodásunkat nagyon kellemetlenné tette. Itt sem maradhattunk tovább. Mindannyian fölke-

rekedtünk; egyenkint és

párosával szállottunk, minden tétova nélkül, a napfényes déli táj felé.

Körülbelől éjfél lehetett. Én és kísérem, minthogy nyílt mezőn vezetett utunk, nem nagyon magasan röptünk a földtől. Egyszerre, valami kemény tárgyba ütközött a fejem, úgy hogy hallásom, látásom egyszerre odalett. Kábultan zuhantam le a földre.

A nap már csaknem feljött, mikor felocsudtam; megkíséreltem a fölkelést, de nem bírtam lábomra állani. Hü barátom mellettem állott; a fejem szörnyen fájt. Nem is esoda, mikor egy helyt egészen lehorzsolódott. Barátom igyekezett talpra állítani. Lassankint jobban érez-



A ZULUK ORSZÁGÁBÓL. A királyi fővárosa. (Lásd a 267. lapon.)

tem magamat s rátekinték ama tárgyra, a melybe gyors röplésem közben ütdtem. Még nem voltam tisztában, mi lehet az, midőn menydörgéshez hasonló sóhajt hallottam, mely mindinkább közeledett. Ijedten tekinték föl s egy óriási szörnyet pillanték meg velünk szemközt, mely füstöt és tüzet okádott; mikor közvetlen közelünkbe ért, borzasztó nagyot füttyen-

tett, ami engem gyors menekésre kényszerített. — Kisérem alig tudott utolérni s rábirni, hogy a közel erdőcskében megpihenjek. Alig tudta velem elhitetni, hogy az, amibe én ütköztem repülésem közben, táviró sodrony volt s a tüzhányó szörnyeteg: vasuti mozdony, — oly tárgyak,

melyek nem távol feküdt, s melyet már csaknem elértünk, midőn zugást hallottunk fejünk felett. Egy pillantás elég volt, hogy annak okozójában egy ragadozó madarat ismerjünk fel, mely nyilgyorsasággal rohant alá felénk.

A halálos ijedtség meggyorsította röptünket.

Magam sem képzeltem, hogy ilyen széleseben tudok röpködni.

Ennek aztán az lett a következménye, hogy a rabló, egy veszedelmes ölyű, eltévesztette célját. Elértük az erdőt csakhamar, s ez védelmébe fogadott bennünket.

Több napi pihenés után folytattuk utunkat. Messziről egyszerre egész

melyek felől azelőtt soha sem hallottam beszélni. Egyébiránt én még eléggé szerencsésen megmenekültem, mert azok a gonosz sodronyok igen sok szalonkának vetettek véget, s annál fogva óvatosságból az éji vándorlaskor a magasabb légkörbe kellett fölemelkednünk.

Az erdőből még aznap kizavartak a pásztorok. Egy nagyobb erdőség felé rö-

pléngyöngy merült föl előttünk. Azt hittem, nagy erdőéges; azonban társam megmagyarázta, hogy ez egy ország fővárosa, melyet emberi nyelven Budapestnek neveznek.

Itt, — mondá társam, — évenként ezer meg ezer testvérünk leli sirját a városalakók gyomrában. — Önkénytelenül megborzadtunk, mikor eszünkbe jutott, hogy

egykor talán ugyanily sors ér minket is! A mennyire lehetett, siettünk is e helytől eltávolodni s csak virradat előtt kevéssel szállottunk meg egy terjedelmes hegység aljában. Ideiglenes szállásunkat egyes boróka-bokrokkal tarkázott legelőn választottuk. Ugy látszott, itt tömegesen tanyáztak szalonkák, mint ezt némely jelekből következtettük. Bezzeg volt is ott mindenféle rovar bőven s jó lakomát csaphattunk.

Enyhe, meleg, szélesöndes őszi nap volt, s épen szunyókáltunk, midőn társam a csőrével felém intett, ami figyelmeztetésül szolgált arra, hogy tekintsek föl. Egy nagy kutya állott előttünk, meredten bámulva ránk; rögtön azután emberi hangot hallottam »Vigyázz, Káró!«

Meggyőződést akartam szerezni, ki e hang tulajdonosa s fölágaskodtam, hogy azonnal megint lehuzódjam.

Egy vadászt pillanték meg, lövésre készen tartott fegyverrel, ki egyenesen felém közeledett. Miután szegény anyám halála óta nagy ellenszenvvel viseltettem a sörét iránt, elkezdtem futni teljes erőmből. Csakhamar aztán lövést hallottam és »Apport!« kiáltást. Én azonban folyvást futottam, s csak egy kis tisztáson állapodtam meg. A mint visszatekintettem, láttam a kutyát szép lassan követni a nyomomat, s gazdáját is, lövésre készen utána lépkedni. Jobban szemügyre véve, megpillantottam szegény társamat a vadász tarisznyáján fityegni! Kétségbeesve futottam tovább s csak akkor röppentem föl, mikor gondoltam, hogy a vadásznak boszusan utánam bocsátott lövése már nem érhet utól.

Csak most hallottam először a sörétek gyanus sivitását.

E nap óta többször voltam kénytelen a cserkésző vadásztól csel által menekülni. Mindig ugyanazt a cselekedést alkalmaztam, valahányszor egy-egy vadász-embelynek orra, mintha csak a mi megrontásunkra lenne teremtve — hirtelen meglepett.

Társam halála után mi sem tartóztatott többé azon a vidéken. Egyedül kelttem utra. Hajnali szürkületkor halmos vidékre érkeztem, melyen erdőségek, legelők és szántóföldek váltakoztak. Itt nagyon jól éreztem magamat, úgy hogy elhatároztam mentül tovább mulatni ezen a tájon. Alig hogy egy erdőcskébe bepillanték, egy szalonkával találkoztam, melyhez aztán társul is szegődtem.

Napközben nyugodtan tölthettük az időt. Esti sétánkat egy égerfás táj felé irányoztuk, hol némi mocsaras helyet vetünk észre s mivel hogy meglehetősen száraz időjárás volt, hittük, hogy ott gazdag tápszerre találunk.

Elkezdünk turkálni s mikor ép egy szép kövér rovar akartam bekapni, egyszerre borzasztó dőrej ijesztett meg. Egy pillantás elég volt, hogy a veszedelmet átlássuk. Néhány lépésnyire tőlünk, egy égerfa mögött, mezitlábás, kék kötényes szürke zubbonyos paraszt állt, ki épen akkor vette el arcától egycsovü puskáját. Hogy gyorsan tova inaltunk, alig kell említenem. Ez idő óta, bármily éhes voltam is, mindig körültekintek óvatosan, mielőtt turkálni kezdenék s ez elővigyázat már sokszor hasznosnak bizonyult.

K
melyen
épen át
val föm
fünek
hogy m
úgy ér
csakho
pán es
nézett
vetett
vergőc
megha
E
kiszab
tem s
tegelt
sam
Gyön
ledtel
mereg

fölpil
már
puská
kétsé
meg
lősző
bilin
de é
s mé
gyan

már
men
való
hett
nem
szal

Kis idő múlva egy sövényhez értünk, melyen némi nyilás volt hagyva. Társam épen át akart ezen suhanni, midőn nyakával fönnakadt valamiben, amit én száraz fünek néztem; segíteni akartam rajta, hogy megszabadulhasson, mikor egyszerre úgy éreztem, hogy szintén rab vagyok, csak hogy nem a nyakamnál, hanem csupán egyik lábamnál fogva. A fűszálnak nézett tárgy lószörből készült s gonoszul vetett hurok volt. Társam egy ideig vergődött még, és végre elcsöndesedett, — meghalt!

Egy ideig próbálgattam a hurokból kiszabadítani a lábamat, végre elsüggedtem s a sorsra bízam magamat. Így vesztegeltem ott órákig mozdulatlanul. Társam már rég kihült és megdermedt. Gyönyörű, ragyogó szemei egészen kidüledtek üregeikből s megtörten, fénytelenül meredtek rám.

Végre zörrenés riasztott föl. Mikor fölpillanték, megláttam a parasztot, ki már egyszer, megérkezésem első napján puskájával oly nagyon rám ijesztett. A kétségbeesés egész erejével kísérlem meg még egyszer a szabadulást, és sikerült a lószört elszakítanom; megmenekültem. A bilincs rajta volt ugyan még lábamon, de én a függelékkal nem sokat törődtem s még sokáig viseitem azt büszkén, emlék gyanánt.

E barátságtalan vidéket másnap este már odahagytam s egy nagyobb folyó mentén folytattam utamat. Nehány napot valóban a legnagyobb nyugalomban tölthettem. A szigeten, melyen letelepedtem, nem voltam egyedül. Mintegy tiz-tizenkét szalonka osztá meg velem e tartózkodási

helyet. Azonkívül néhány fáczán és nyul is tanyázott ottan. Különben a sziget lakatlan volt. Szomszédaimmal csakhamar bizalmas ismeretséget kötöttem.

Kellemes életünk azonban nem sokára szomorú véget ért.

Egy reggel emberi hangokat hallottunk. Azt gondoltam, tutajosok, kik gyakran szoktak a vizen lefelé evezni. De csakhamar másról győződtem meg. Oly kopogást hallék, mint mikor bottal ütögetik a fa derekát. A zaj mindinkább közeledett s egyszerre több embert pillantottam meg, kik bizonyos távolságban egymástól, közeledtek. Rövid idő múlva lövések hangzottak egy nyilás irányában, melynek céljára nézve addig nem voltam tisztában; csak most tudtam meg, hogy ott lövések voltak föllállítva.

(Vége következik.)

A ZULUK ORSZÁGÁBÓL.

(Képekkel a 264—265, 268 és 269. lapokon.)

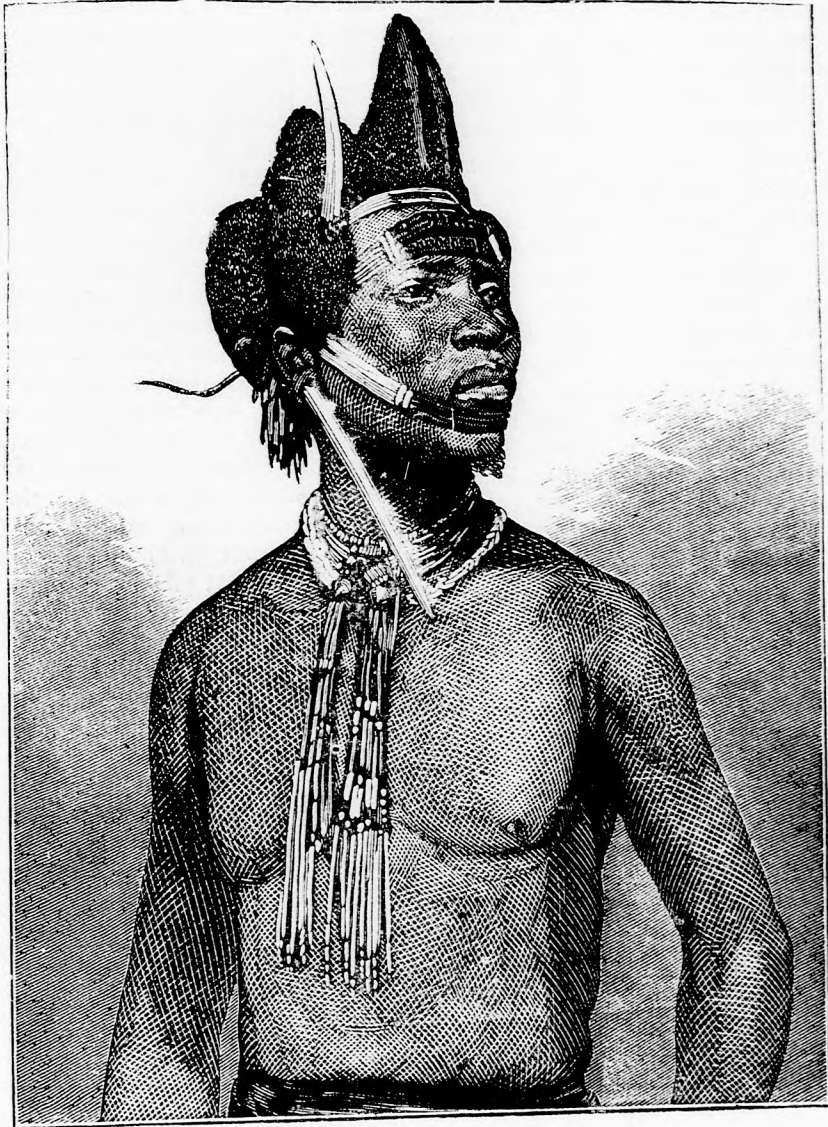
AFRIKA fekete bőrű népeiről, szokásairól, erkölceikről már többször beszéltem nektek. Most ismét ide, egy vitéz, de vad nép országába vezetlek, melyről apácska, mikor ujságot olvasott, talán szolt is egyetmást, mert erről a néger országról és lakosairól mostanában sokat beszéltek.

Afrikának egészen déli csucsán régi időktől fogva fenállt egy vitéz szerezseny nép birodalma; királyaik magukat az ég fiának tartották, országukat elnevezték Zulu-földnek, vagyis a mennyei lakosok földjének és meg voltak győződve, hogy nincs ilyen szép föld, sem ilyen hatalmas nép az egész világon. Persze, ezt könnyű volt hiinniök, mert ők bizony keveset láttak a világból, fogalmuk sem volt arról, mi

(Folytatása a 270. lapon.)



A ZULUK ORSZÁGÁBÓL. A postás. (Lásd a 267. lapon)



A ZULUK ORSZÁGÁBÓL. *Fekete gavallér.* (Lásd a 267. lapon.)

(Folytatás a 267. laphoz.)

van a tengeren túl és csak szomszédjaikat ismerték, ezek pedig éppen olyan mezítelenül járó feketék voltak, mint ők maguk. De végre jöttek európai fehér emberek, megtelepedtek a tengerpartokon s a művelt világ is csak ekkor kezdte először hírét hallani a büszke és vitéz zulu népnek.

A zuluk, úgy mint a többi afrikai néger népek, nem élnek teljesen vadon állapotban. Vannak városaik, falvaik, csak hogy mi ezeket a városokat legfeljebb cigánystráknak mondanók. Házaik alacsony, gömbölyű kunyhók sárból és nádból s magának a királynak is csak efféle kunyhó-palotája van, csupán annyival különb a szegényebbeknél, hogy tiztizenöt kunyhó áll egymás mellett a király rendelkezésére. Mivel pedig szomszédjaikkal folyton háboruságban élnek, kunyhóikat ügyesen úgy állítják egymás mellé, hogy mindjárt egy kis várat képeznek. A kunyhók tudniillik nagy körben sűrűn állanak egymás mellett, a közőket pedig erős karókkal torlaszolják el, beültetik tüskés növényekkel, úgy hogy valóban nehéz bejutni a kerek térre, melyet a kunyhók fognak körül. Ide csak egyetlen kapun át lehet bemenni, e nagy térségen tartják éjenként barmaikat s egy ilyen falunak melyet ők »král«-nak neveznek, a közepén van a király lakása. Minden ilyen král egy-egy erős vár volt mindaddig, míg csak egymás közt hadakoztak, mert fegyverök eredetileg csak lándzsákból állt. Később, mikor harcot kezdtek az európaiak ellen is, belátták, hogy az ő váraik bizony nagyon gyarlók, mert az ágyugolyók egy pár perc alatt szétrombolják.

Ha éppen nem háboruskodnak, akkor gyakorolják magukat a fegyverforgatásban, mert éppen úgy be vannak osztva ezredekre, mint a mi katonáink, csak hogy náluk minden férfi katona. Mulatságuk a táncz, melyet a vitézek lándzsával a

kezükben járnak s ha ebbe is belefáradtak, akkor aztán hevernek napokig, hetekig. A munkát leginkább a nők végzik, mert a harcosok azt hiszik, hogy nem méltó hozzájuk dolgozni. Így aztán persze nem is sokra jutnak, csak éppen annyijok terem, hogy valamiképen megélhetnek, leginkább házi állataikból, melyeket nagy számmal tenyésztenek.

Vallásuk durva bálványimádás és papjaik mindenféle babonáságokat visznek végbe; háboruban pl. azt hiszik, hogy ha egy megbabonázott bikát az ellenség táborába küldenek s ez megtartja, akkor bizonyosan győznek. Iskoláról persze szó sincs, irni-olvasni még a királyuk sem tud. De azok, akik az európaiak közelében laknak, lassanként mégis tanulnak valamit s jó szolgálatokat tesznek, mert igen erős, sokat bíró emberek. Ha levelet kell vinni messze földre, a zulu legény gyorsabban elviszi, mint akár a lovas posta is, mert tüskön-bokron keresztül egyenesen vágat pihenés nélkül hajnaltól késő éjjelig s hogy a levelet el ne veszítse, kezében pálczára kötve tartja.

Ruházatával nem sok baja van a zulunak, mert mindössze a derekára köt egy kendőfélét. De azért vannak ám náluk is gavallérok, csak hogy ezek nem a ruhájukkal, hanem a hajjukkal pompáznak. Hajukat tudniillik hosszúra növesztik, aztán enyves anyaggal megkenik és mindenféle furcsa alakba préselik, csontokat, tarka köveket ragasztanak belé s minél tarkább a feje, annál szebbnek képzeleli magát a zulu gavallér.

BETÜREJTVÉNY.

ZAJ 0 rt

AZ



MILY

ba-
kisebb-
följegye-
nektek
melyet
történt,
megint
ugyanen-
szobáho-

T
egy gaz-
a széké-
erdő m-
mesen
jóform-
sen elb-

szekere-

M

mert a
havat.
ment n
merre
fujta.

AZ OKOS KUTYÁCSKA.

— Igaz kis történet. —



MILYEN okos és hü állat ami jó házi barátunk, a kutya, arról számtalan kisebb-nagyobb érdekes történetke van följegyezve s régebben én is elmondtam nektek néhányat. Ez a kis történetke is, melyet most elmondok, valósággal megtörtént, s az juttatta eszembe, hogy megint előttünk a hideg tél, amikor ugyancsak jól esik a fűtött szoba, a fűtött szobához pedig fa szükséges az erdőből.

Tavaly télen történt ugyanis, hogy egy gazda ebéd után befogta lovacskáját a szekérbe és kiment az erdőbe fáért. Az erdő messze volt, de estig mégis kényelmesen megjárhatta volna; még azonban jóformán oda sem ért, mikor az ég teljesen elborult és szörnyű hózivatar tört ki.

— Már ha kijöttem, megrakom a szekereimet, gondolá a gazda.

Meg is rakta, bár nagy fáradtsággal, mert a szélvész iszonyuan csapkodta a havat. Végre megindult hazafelé, de alig ment néhány lépésnyire, már nem láthatta, merre van az út, mert a hó egészen befújta. De azért csak hajtotta lovát, mely

a fák között, árkon-bokron keresztül nagy erőfeszítéssel húzta a terhet, sokszor el-esett, meg fölkelt s így lassacskán csak haladtak előre; de hogy merre? — azt a gazda nem tudta, mert a borzasztóan kavargó hóban két lépésre sem látott. Már be is sötétedett és még mindig az erdőben volt.

— Csodálatos, dörmögé aggódva, soha sem volt az erdő ilyen nagy. Talán csak nem tévedtem el? Furesa volna, mikor már annyiszor jártam itt!

Biztatta lovát s a szegény állat erőlködött is, amíg birt; de végre összerogyott.

A gazda busan és ijedten nézett hol a lóra, hol a szekérre, hol meg a vele volt kicsi kutyára.

— Bizony azt hiszem, mindnyájan itt veszünk! Isten legyen irgalmas!

A kis kutya, mely a gazdáját mindig és mindenüvé kísérte, nem volt valami ritka fajta, tudós és kitanított eb, hanem csak afféle közönséges, borzas kutyácska. Egy ideig vinyogva bámult gazdájára; aztán hirtelen megfordult és eltűnt. A szegény ember azt hitte, hogy a kutya valami biztosabb menedéket keres a szörnyű időjárás ellen; ő maga is ment volna, de nem tudta merre forduljon s lovát sem akarta elhagyni, nehogy farkasok széttép-jék. Az erdőből úgy sem talál ki, be kell várni sorsát.

A kutya pedig hova ment? Egy órával később otthon volt a faluban és keservesen szükölve, vonitva igyekezett magára vonni az asszony figyelmét. Tudták, hogy a gazdánál volt, hazatéréséből és nyugtalanságából tehát azonnal gyanították, hogy baj van. A szomszédok gyorsan koscsiba fogtak s a kis kutya élénken kaffogva vezette őket, egyenesen oda, hol gazdáját hagyta volt. A szegény ember már jóformán megdermedve feküdt a hóban, de a segítség még idejekorán érkezett s az okos, hü állat ekkép megmentette gazdáját.

PRÓBA A PINCZÉBEN.



CsüTT gyermekek, csak esőndesen,
Nagyon ne neszeljünk!
Valahol — tán a pinczében
Szépen elrejtezzünk!

Apa születésnapjára
Készüljünk nagyon jól;
Hüségesen tartsunk próbát
A kis szindarabból.

Fogd Klári a szerepedet,
Ez meg az enyém itt;
Hadd látom, jól tudjuk-e már
Szerepünk igéit?

A közbeszúrt dallamunkat:
»Ingó rózsabimbóm« —
A mi karmesterünk Laczi
Kiséri tilinkón.

Itt vagyunk már; — de nem látunk;
Szaladj öcsém Vinceze,
Gyujts világot, hozzad ide;
Mert sötét a pincze!

A »KIS LAP« XVII. köt. 14-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Mohácsi vész.“

Helyesen fejtették meg: Viczián
Mariska, Gizella, Géza és Berczi, Weisz Ferike,
Klein Menyhért és Jenő, Dapsy Vilmos és Viktor,
Mechwart Emma Baki Margit és Bence, Fodor
Iré, Steuer Géza, Bitai Etelka, Faragó Pista,
Borsodi Ernő, Fertig Mariska, Bernáth Miklós,
Simonyi Károly, Dienes Lenke, Kovács Dezső,
Csávósy Melanie, Gizi és Náci. Szentirmay
Béla, Siska Erzsike, Balassovich Alice, Auer
Teréz, Albert és Berthold, Weisz Lajos.

A »KIS LAP« XVII. köt. 15-ik szá-
mában közölt képrejtvények megfejtése:

„Kaligula. Oriás.“

Helyesen fejtették meg: Prónay
Albert, Dapsy Viktor és Vilmos, Pórszász Károly,
Klock Gyula, Leipziger Ilona és Margit, Simonyi
Károly, Neumann Marci és Andor, Balsay
József, Berzeviczy Gyula, Neumann Aurél, Auer
Albert és Berthold, Imre Laczi, Ary Leona
(leveledért birságot kellett fizetnem, mert hi-
nyosan bérmentesítetted. F. b.), Balassovich
Alice, Arany Irén, Schoszberger Ella, Szent-
irmay Béla, Beniczky Margit, Kovács Dezső,
Várady István, Vékey Anna, Zákó Emma, Te-
száry Laczika, Schober Gizella és Irén, Csávósy

Melanie, Gizi és Náci, Tihanyi Albert, Schlei-
minger Izabella, Siska Erzsike, Weisz Lajos,
Neuer Izidor, Baky Margit és Bence, Szeghő Ida.

GYÁSZ.

Csak nem szün meg a kegyetlen
diphtheritis pusztítani az ifju életet.
A roncsoló torok lobnak ismét két áldo-
zatát jelentem be nektek szomorodott
szívvel.

Az egyik

SZABÓ ERZSIKE,

szerető szüleinek édes reménye, öröme, ki
több kis testvérét, 5 napi szenvedés után,
Debreczenben, élte 11-ik évében, szeptem-
ber 24-én követte a halálba.

A másik

HALLER HERMIN,

ki édes szülein, kin édes szülei kimondha-
tatlan szeretettel esüggtek. Meghalt Ko-
lozsvárt, szeptember 4-ikén.

Béke lenjjen a kedves két gyermek
hült porain! F. b.

Forgó bácsi postája a jövő számban
jelen meg.

Felölös szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület

Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.